Ч. 71 Пятниця 2 цвѣтня (14) 1893. Рôкъ III.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои".

Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ôй годинѣ по полудни.

Адмiнiстрацiя: улиця Чарнецкого ч. 8.

Редакцiя: ул. Францiсканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламацiи неопечатанѣ вôльнѣ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

Передплата у Львовѣ въ Адмiнiстрацiи „Ґазеты Львôвскои" и въ ц. к. Староствахъ на провiнцiи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на чверть року — 60 к.
мѣсячно . . — 20 к.
Поодиноке число 1 к.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . — 45 к.
Поодиноке число 3 к.

Сензацiйна авдiєнцiя.

Якъ звѣстно, выѣхавъ кн. Фердинандъ болгарскiй зъ дружиною на своє вѣнчанє и по дорозѣ задержавъ ся на кôлька днѣвъ у Вѣдни, де бувъ также на приватнôй авдiєнцiи у Є. Вел. нашого Цѣсаря. Була то не перша авдiєнцiя князя у Цѣсаря австрiйского, бо вôдъ коли кн. Фердинандъ ставъ княземъ болгарскимъ, то майже за кождый разъ, коли перебувавъ у Вѣдни, бувъ на авдiєнцiи у Є. Вел. Цѣсаря, отже и ся послѣдне авдiєнцiя не була якась незвычайна, якась може бôльше важна, якъ попереднѣ. Але по сѣй авдiєнцiи наступила друга, котра якъ разъ зробила велику сензацiю въ цѣлôмъ свѣтѣ политичнôмъ. Була то приватна авдiєнцiя, яку Є. Вел. Цѣсарь Францъ Иосифъ удѣливъ во второкъ болгарскому президентови мiнiстрôвъ Стамболову. Вѣденьскѣ телеґрамы подали о тôмъ таку коротеньку звѣстку:

„Стамболовъ просивъ мiнiстра справъ заграничныхъ, ґр. Кальнокого, о выєднанє єму авдiєнцiѣ у Є. Вел. Цѣсаря. На другiй день завѣдомивъ Кальнокiй Стамболова, що Цѣсарь прийме єго на зовсѣмъ приватнôй авдiєнцiи. И дѣйстно, во второкъ о 1 год. по полудни, явивъ ся Стамболовъ въ цивiльнôмъ одѣню, навѣть безъ фрака лишь въ звычайнôмъ чорнôмъ сурдутѣ въ цѣсарской палатѣ и замельдувавъ ся у ґенерального адъютанта цѣсарского ґр. Пара, а вôдтакъ наступила авдiєнцiя у Є. Вел. Цѣсаря, котра тревала три чверти годины".

О чôмъ на тôй авдiєнцiи говорено, годѣ знати, хочь говорять, що Є. Вел. Цѣсарь мавъ сказати Стамболову, що Болгарiя може дотичислити на прихильнôсть Монарха, доки буде поступати строго законною дорогою. Але менша о те, що на авдiєнцiи говорено; самъ фактъ, що Цѣсарь Австрiѣ зволивъ приняти болгарского президента мiнiстрôвъ, хочь бы лишь на приватнôй авдiєнцiѣ, говорить вже достаточно самъ про себе и єсть певно не малои ваги. До того ще пôдносять вѣденьскѣ ґазеты, що навѣть офiцiяльнѣ авдiєнцiи не тревають такъ довго, якъ тревала ся зовсѣмъ приватна авдiєнцiя. Требажь ще й то зважити, що Стамболовъ єсть президентомъ мiнiстрôвъ въ державѣ, котрои доси жадна держава европейска офiцiяльно не признала, а котра маѣ такъ непримиримого ворога, якъ єсть нимъ Россiя, и що вôнъ єсть душею болгарского правительства, чоловѣкомъ, котрого енерґiи и вôдвазѣ завдячує Болгарiя своє истнованє; вôнъ же першiй вôдважививъ ся бувъ поставити рѣшучiй опôръ хитрымъ пôдступамъ Россiѣ и попсувавъ тымъ всѣ пляны єѣ на Балканѣ.

Не диво отже, що вѣсть о авдiєнцiи Стамболова у Є. Вел. Цѣсаря зробила въ Петербурзѣ — якъ каже Voss. Ztg. — враженє експльодуючои бомбы, бо той же самъ Цѣсарь апробувавъ теперѣшнѣ вôдносины политичнѣ въ Болгарiи. Вся праса россiйска затрѣвожила ся симъ фактомъ и пôдняла великiй крикъ та доказує, що авдiєнцiя кн. Фердинанда и Стамболова були демонстрацiєю противъ Россiѣ. Однѣ лишь „Петерб. Вѣдом." вôдзывають ся спокôйно та зъ розвагою пишучи поки що лишь о авдiєнцiи самого князя у Цѣсаря австрiйского. Ґазета ся каже: „Чи князя Фердинанда приймають у Вѣдни дуже сердечно, чи лишь сердечно або навѣть и рôвнодушно, то єсть малои ваги. Сильне а не користне для Россiѣ враженє робить слѣдуючiй фактъ, що князь выѣхавъ зъ Болгарiѣ зô Стамболовомъ и майже зъ цѣлымъ правительствомъ. Кождый неупередженый чоловѣкъ скаже, що скоро они выѣхали зъ краю не для якихсь величезнои ваги интерессôвъ, але лишь для приятности, щобы асистувати при вѣнчаню, то очевидно суть дуже певнѣ свого становища. Взагалѣ укрѣпило ся въ Европѣ переконанє, що правительство кн. Фердинанда єсть далеко сильнѣйше, якъ то доси думано".

На закиди россiйскои прасы вôдповѣдаѣ праса вѣденьска, що авдiєнцiя Стамбулова не мала нѣякого значѣня демонстрацiйного, а коли хто хотѣвъ бы въ нѣй добачити щось политичного, то хиба признанє политики Стамболова.

Дописъ.

Зъ Микулинець.

Дня 4 с. м. вôдбуло ся зôбранє членôвъ сполученого гал. Товариства для огородництва и пчôльництва, належачихъ до струсôвско-микулинецкого вôддѣлу въ будынку школьнôмъ въ Струсовѣ.

Председатель п. А. Рыбачекъ вôдкрывши засѣданє, здававъ справу зъ чинностей и зô стану касы. Зôбранѣ приняли се до вѣдомости, а разомъ и протоколъ зъ попередного засѣданя. Дальше слѣдували вôдчиты:

1. „Головна ревiзiя выставленыхъ пнѣвъ на веснѣ и дальша чиннôсть около пчôлъ ажъ до рôйки" — що реферовавъ п. А. Рыбачекъ.
2. „О чинности въ садѣ около деревъ на

9)

Звычай и мода.

(Дальше).

Ще бôльше якъ шапка пôдпадавъ и пôдпадаѣ модѣ капелюхъ. Се накрытє головы вымагаѣ вже великои культуры и цивiлiзацiѣ. Хочь въ нашôмъ народѣ капелюхи загально уживають ся и здаєсь зъ давенъ давна були въ уживаню, то все таки слово „капелюхъ" не здаєсь бути чисто руского походженя; оно взяте мабуть зъ италiяньского capelajo (капеляйо), котре слово знову нагадує дуже латиньске слово capra (капра), що значить „коза". Можна бы зъ того вносити, що капелюхи взяли свôй початокъ вôдъ пастухôвъ, котрѣ ходячи за товаромъ мали очевидно досыть часу выплѣтати капелюхи изъ соломы. Але зъ другои стороны нагадує она и нѣмецке слово Kappe (шапка) а то знову нагадує латиньске слово caput (капутъ) голова — отже накрытє на голову. За то єсть у насъ друге слово, котре рôвножъ добре, а може ще лѣпше характеризує се накрытє головы; єсть то слово „крысаня", утворене вôдъ слова „крыса", котра єсть характеристикою капелюха. Вôдъ чого походила бы третя уживана у насъ головно на Українѣ назва на капелюхъ — „бриль", не знаємо сказати. Вже сама назва капелюха на рôжныхъ мовахъ вказує намъ спорый кусень исторiѣ культуры и дорогу, якою она поступала. Наше слово „капелюхъ" могло дѣйстно черезъ Польщу зайти до насъ зъ Италiѣ. По нѣмецки называєсь капелюхъ der Hut, а анґлiйска єго назва the hat (зе гетъ) єсть того самого походженя. Французка назва chapeau (шапо) єсть очевидно спорôднена зъ нѣмецкимъ словомъ Kappe и италiяньскимъ capelajo. Давна нѣмецка назва капелюхôвъ Schlapphut нагадує такожъ французку назву chapeau, а коли теперь возьмемо пôдъ розвагу россiйску назву на капелюхъ „шляпа", то мусимо признати, що мода ношеня капелюхôвъ дôстала ся до Россiѣ черезъ Нѣмцѣвъ, що вказує намъ вже сама назва.

Не будемо тутъ застановляти ся надъ всѣлякими родами капелюхôвъ и змѣнами, якѣ въ нихъ робила и робить мода, бо то бачимо зъ року на рôкъ, не лишь на дамскихъ але й на мужескихъ капелюхахъ, але згадаємо про деякѣ цѣкавѣйшѣ формы капелюхôвъ, котрѣ вôдгравали колись велику ролю не лишь въ модѣ, але й въ релiґiи та въ политицѣ.

Передовсѣмъ треба зазначити, що давнѣйше були капелюхи триграничастѣ, значить ся, крысы капелюха були такъ пôдогненѣ до горы, що творили трикутникъ. Було то тогды, коли була мода носити перуки и коли мужчины заплѣтали косы. Навѣть войско носило такѣ капелюхи и заплѣтало косы. Крысы були зъ разу однаково широкѣ; пôзнѣйше роблено одну крысу трохи высшу и зъ того выйшовъ такiй капелюхъ, якъ єго носивъ Наполеонъ I. Зъ тыхъ самыхъ часôвъ походить уживаный ще доси т. зв. стосованый капелюхъ, прозываный звычайно пирогомъ.

Не одному може приходило вже неразъ на гадку, зъ вôдки взявъ ся нашъ теперѣшный капелюхъ, званый цилiндромъ. Ажъ дивно стаѣ чоловѣкови, зъ вôдки то взяла ся мода носити на головѣ, що такъ скажемо, величезну, чорну коновку зъ вузонькими крысами и казати, що то єсть найкрасше и найприличнѣйше накрытє на голову для мужчины. Ба, цилiндеръ ставъ ся нинѣ мѣжь всѣма родами капелюхôвъ такимъ аристократомъ, що надаѣ чоловѣкови мало що не найбôльшого значѣня и поваги. Безъ цилiндра майже годѣ нинѣ де рушити ся интелiґентному чоловѣкови, не кажучи вже, що безъ него не обôйде ся нѣяка чи то офiцiяльна чи приватна вiзита. Капелюхъ якъ бочка, значить ся цилiндеръ, сурдутъ безъ полъ, значить ся, фракъ и бѣлѣ рукавички на рукахъ — то найбôльша елеґанцiя. Дѣйстно дивна то мода, коли ѣй близше придивити ся.

Загально думають, що цилiндеръ єсть выдумкою Французôвъ и вôдъ нихъ розôйшовъ ся по всѣмъ свѣтѣ. Такъ однакожь не єсть. Цилiндеръ єсть походженя американьского и зайшовъ въ вôдтамъ до Европы. Вôнъ то даѣ намъ найлѣпшiй доказъ, якимъ способомъ робить ся и ширить ся мода. Въ пôвнôчнôй Америцѣ почали були квакры (секта релiґiйна) носити триграничастѣ капелюхи та обшивали ихъ золотыми ґузиками, крученицями и украшували перами. Була то, що такъ скажемо, политична манiфестацiя противъ Анґлiйцѣвъ. Такiй самъ капелюхъ носивъ и славный Венъяминъ Франклинъ, що приѣхавъ бувъ дня 7 грудня 1776 року просто зъ Фiлядельфiи до

веснѣ" — рефератъ п. О. Солтыса. Пôдчасъ обговорюваня реферату п. Рыбачека, дали ся почути жалѣ на лихій станъ пасѣкъ въ сторонахъ Микулинець и Струсова въ сѣмъ роцѣ, чому виненъ мѣдъ, котрого пчолы въ осени не засклепили.

По вôдобраню перечитаныхъ книжокъ, взятыхъ зъ бібліотеки вôддѣлу, и по зôбраню вкладокъ вôдъ членôвъ (3 зр.), обговорювано справу выставы вôддѣлу въ сѣмъ роцѣ въ Микулинцяхъ, и краєвои у Львовѣ въ роцѣ 1894. Узнано потребу урядженя выставы такъ званои прôбнои въ сѣмъ роцѣ, а позаякъ члены Заряду вôддѣлу переважно мешкають въ Микулинцяхъ, длятого и выставу належить тамъ урядити. По скôнченю засѣданя роздѣливъ предсѣдатель межи зôбраныхъ щепы деревъ, деревця каштанôвъ и сливокъ угорскихъ, насѣння ростинъ медодайныхъ и пашныхъ; притôмъ насѣнє „Кроснесъ японьскій", а наконець и книжки.

Вôдозва.

Однымъ зъ найбôльше характеристичныхъ прикметъ етнольоґічныхъ кождого народу суть єго домовѝ лѣки.

Менше принаднѝ якъ строѣ народнѝ. менше значнѝ якъ археольоґічнѝ памятники, рôвно велику они мають вартôсть для науки, а все и для терпячои людскости.

Народъ нашъ, такъ щедро обдарованый змысломъ спостереганя, численнѝ поробивъ вôдкрытя, потрѣбнѝ для него въ щоденнôмъ житю: численнѝ вынайшовъ лѣки и практично ихъ досвѣдивъ; а на разѣ треба бы лишь наукововыхъ слѣдженъ, щобы тѝ скарбы для добра загалу зôбрати и уложити, щобы критично розслѣдити вартôсть рѣчи и ихъ въ науковôмъ свѣтлѣ представити.

Тому то институтъ фармакоґностичный, яко часть університету львôвского, постановивъ доповнити истнуючѝ вже матеріялы, зôбранѝ Академією наукъ та й згаданымъ институтомъ, и приготовити для выставы краєвои збôръ средствъ цѣлющихъ, а также способôвъ лѣченя, уживаныхъ мѣжь народомъ въ Галичинѣ.

Однакъ задача тая не дасть ся выконати безъ горячои пôдпоры зô стороны загалу; єсть то праця, котрои властивымъ авторомъ була бы суспôльнôсть; єсть то рѣчь патріотична и гôдна труду.

Институтъ фармакоґностичный намѣряє задачу тую выконати зô становища лѣкарского и етноґрафічного; длятого просить о ласкаве надсыланє всякихъ вѣдомостей, вôдносячихъ ся до слѣдуючихъ подробниць:

1. Ростины, звѣрята и мінералы уживанѝ народомъ яко лѣки. (Тутъ належало бы увзглядняти назву народну, описанє частей, котрѝ вживають ся въ цѣляхъ цѣлющихъ, чи именно цѣла ростина або звѣря до того служить, чи лише цвѣты, листє, корѣнє, шкôра або волосє, кости або стегна, и т. д.; способъ ужитя; хоробы, противъ котрыхъ средство служить; наслѣдки.)

2. Выдѣлины и перемѣны ростиннѝ и звѣрячѝ, якъ ґумы, живицѣ, соки, товщъ цукру и т. д.

3. Просить ся усильно о надсыланє вôдповѣдныхъ прôбокъ; при ростинахъ о скôлько можна, зъ цвѣтами.

4. Важнѝ суть заедно вѣдомости о способахъ лѣченя. Належать тутъ процедуры водоцѣлющѝ, масованя, ґімнастика, натяганя, наколюваня, дѣланє сонця, пары, окладôвъ, и т. д.

5. Пôдъ взглядомъ етнольоґічнымъ цѣкаво була бы вѣдомôсть, чи якійсь лѣкъ або способъ лѣченя уживають мешканцѣ долинъ, чи також мешканцѣ гôръ, жиды, циганы и т. д.

Кожда, навѣть найдрôбнѣйша вѣдомôсть принята буде зъ узнанємъ въ имя справы публичнои, а назва єѣ автора записана буде въ книзѣ памятника.

Пôдписаный упрашає о надсыланє всякихъ вѣдомостей и предметôвъ на адресу:

Дръ В. Нѣмиловичъ,
професоръ університету у Львовѣ.

Переглядъ політичный.

Є. Вел. Цѣсарь принимавъ кн. Фердинанда болгарского на авдієнціи всего лишь 10 мінутъ. Князь явивъ ся бувъ въ цивільнôмъ одѣню въ супроводѣ полковника Маркова.

Найвысшимъ розпорядженємъ розвязано въ Трієстѣ тамошну раду громадску. Тамошнѝ ирідентисты озлобили ся на то дуже и заповѣдають интерпеляцію въ Радѣ державнôй.

Въ ческôмъ соймѣ поставили Молодочехи пôдпертѝ Старочехами при роздѣленю рефератôвъ внесенє, щобы перейти до порядку дневного надъ справою розмеженя повѣтôвъ. Внесенє се упало голосами нѣмецкими и бôльшои посѣлости.

Стамболовъ сказавъ сотрудникови N. fr. Press-ы, що набравъ у Вѣдни цѣнныхъ доказôвъ, що австро-угорска политика позôстає вѣрною своѣй проґрамѣ пôдпираня независимости и самостôйности балканьскихъ народôвъ. Теперѣшна система правительственна въ Болгаріи не звязана зъ нѣякою партією, зъ нѣякою особою. Єго наслѣдникъ буде мусѣвъ такъ само управляти державою, якъ и вôнъ, т. є. въ тôмъ дусѣ, щобы Болгарія була полишена лишь сама собѣ и сама собою завсѣгды управляла, такъ, якъ то ѣй самôй схоче ся. Жаденъ Болгаринъ не думає теперь о проголошеню независимости Болгаріѣ або о форсованю признаня. Кожде жаданє чужои державы, поставлене до Болгаріѣ означає вже кусень признаня. Формального признаня Болгарія не потребує. Нѣхто не хоче дразненя або вызываня Россіѣ. Болгарія хоче лишь спокою для розвою и улѣпшеня своеи управы. Кн. Фердинандъ не має въ Болгаріи нѣякихъ противникôвъ и дôстає доказы преданности вôдъ всѣхъ партій. Вôдносины до Австро Угорщины, Италіѣ, Анґліѣ и Нѣмеччины суть добрѝ а вôдносины до Порты не були ще нѣколи такъ добрѝ якъ теперь.

Новинки.

Львôвъ дня 13 цвѣтня.

— **Посады почтмайстрôвъ** надала ц. к. Дирекція почтъ и телеґрафôвъ: 1) **въ Майданѣ** коло Кольбушовы емеритованому ц. и к. поручникови Феліціянови Щепковскому; 2) въ Лонцку ц. к. експедієнтови почтовому зъ Лешнева, Корнилови Левицкому (въ дорозѣ перенесеня); 3) въ Короснѣ, ц. к. експедієнтови почтовому зъ Выбрановки, Онуфрієви Ґудзови (въ дорозѣ перенесеня); 4) въ Лимановôй, ц. к. експедієнтови почтовому зъ Лишокъ, Томѣ Островскому (въ дорозѣ перенесеня); 5) въ Жидачевѣ, ц. к. експедієнтови почтовому зъ Пôдбужа, Лонґінови Лєфлерови (въ дорозѣ перенесеня); 6) въ Жолини ц. к. експедієнтови почтовому зъ Нового села коло Стрыя Щасному Пйонтковскому (въ дорозѣ перенесеня); 7) въ Добромили, ц. к. експедієнтови почтовому Стефанови Мацкевичеви; 8) въ Колендянахъ, ц. к. почтмайстрови зъ Борыслава, Щасному Манастирскому (въ дорозѣ перенесеня); 9) въ Бориславѣ, ц. к. експедієнтови почтовому зъ Лучиць, Иванови Онищцѣ (въ дорозѣ перенесеня). — Посады ц. к. експедієнтôвъ почтовыхъ: 1) въ Диднѣ ц. к. експедиторцѣ почтовôй Софіи

Пантъ у Франціи просити Французôвъ въ имени свободы о помôчь противъ деспотичнои Анґліѣ. Вôнъ поѣхавъ опосля зъ вôдси до Парижа, де перебувъ вôсѣмь лѣтъ и не мало прислуживъ ся тутъ для своеи вôтчины. Цѣла Франція величала єго и старала ся у всѣмъ єго наслѣдувати. Тогды отже вôйшовъ навѣть єго квакерскій капелюхъ въ моду та ставъ ся незадовго ознакою поступовыхъ, вольнодумныхъ ба, вкôнци и републиканьскихъ гадокъ.

Въ нинѣшныхъ часахъ уживає ся циліндеръ вже по всѣмъ свѣтѣ, а въ Африцѣ убирають єго навѣть королѣ тамошныхъ дикихъ племенъ замѣсть короны. Але ту славу и значѣнє здобувъ вôнъ собѣ не такъ легко и скоро. Въ монархічныхъ краяхъ Европы, де революція французска выкликала була переполохъ и трѣвогу, уважано циліндеръ за ознаку революційну и длятого поставлено єго пôдъ надзôръ поліційный. За кождымъ чоловѣкомъ, що носивъ циліндеръ, слѣдила поліція дуже пильно и не спускала єго зъ ока, хочь бы вôнъ бувъ и найспокôйнѣйшій та найневиннѣйшій. Ба въ Россіи заказавъ бувъ царь Павло строго носити циліндеръ длятого, що се мала бути нѣбы то ноша Якобінôвъ. Але якъ разъ тѝ заказы и переслѣдуваня розширили моду ношеня циліндрôвъ по цѣлôй Европѣ.

По французскôй революціи и наполеоньскихъ вôйнахъ мавъ вже циліндеръ спокôй ажь до 1848 р., ба вôнъ уважавъ ся за ознаку консерватизму и льояльности. Колижь въ мартѣ того року зворушилось знову мало що не въ цѣлôй Европѣ, то мусѣвъ и циліндеръ зазнати наслѣдкôвъ революціѣ. По декотрыхъ столицяхъ европейскихъ було тогды небезпечно показати ся въ циліндрѣ, бо заразъ якій „обыватель" набивъ єго властителеви на голову и щастє, коли при тôй „патріотичнôй" операціи не розваливъ головы. Циліндры тогды ховали ся, бо кождый боявъ ся ихъ носити. Зъ тои поры прозвали були Нѣмцѣ циліндры „рурами страху" (Angströhre); на ихъ мѣсце вôйшли въ моду мягкѝ капелюхи, низькѝ. Ба, але теперь пôшло на вôдворотъ: якъ въ 1848 р. були зненавидженѝ циліндры, такъ пôзнѣйше почало ся переслѣдуванє мягкихъ капелюхôвъ, особливо тогды, коли на нихъ були ще якѝ прикрасы въ видѣ широкои стяжки и пряжки при нѣй. Того рода капелюхи уважала поліція въ многихъ краяхъ знову за революційну ознаку и здирала ихъ людемъ зъ головы та топтала ногами шануючи лишь циліндеръ. И знову судьба змѣнила ся въ некорисцть циліндрôвъ. Въ 1856 р. пôдняла ся була борба противъ циліндрôвъ на Угорщинѣ. За міністра Баха розпочали були Мадяры завзяту борбу противъ Нѣмцѣвъ и уважали кождого, хто не носивъ маленького мадярского капелюха, за ворога, за Нѣмця, або т. зв. чорно-жовтого т. є. за Австрійця. Наконець притихла и та борба а циліндеръ и мягкій ширококрысый капелюхъ станули на рôвни и прийшли знову до значѣня.

Коли въ сѣмдесяти рокахъ кн. Бісмаркъ появивъ ся бувъ у Вѣдни, ѣздивъ по мѣстѣ въ широко-крысôмъ капелюсѣ. Нѣмецкій канцлеръ стоявъ тогды по нѣмецко-французскôй вôйнѣ на вершку своєѣ славы и всѣ єго величали, всѣ подивляли. Тогды то и єго капелюхъ зробивъ моду; всѣ почали заразъ носити такѝ самѝ капелюхи, званѝ тогды бісмаркôвскими. Але не довго тревала та мода, бо капелюхъ єго попавъ бувъ черезъ соціялістôвъ въ неславу и пôдозрѣнє. Хто лишь признававъ ся до соціялістичныхъ засадъ, носивъ ширококрысый капелюхъ, доки ажь знову не змѣнила мода тыхъ капелюхôвъ на малѝ, твердѝ и зъ вузкими крысами.

Изъ сихъ кôлькохъ примѣрôвъ видимо, якимъ способомъ ширить ся мода. Досыть, щобы лишь якась виднѣйша особа що надягнула на себе, а вже заразъ знайде наслѣдувателѣвъ и мода готова, несе ся летомъ стрѣлы по всѣхъ краяхъ. Въ жѣночôй модѣ грала свого часу велику ролю французска цѣсарева Евгенія, жена Наполеона III. Она була взôрцемъ и душею моды для цѣлого свѣта. Нинѣ пôшла въ непамять не лишь та мода, але й особа, котра єѣ творила. Все змѣняє ся въ свѣтѣ; одно, що стояло на самôмъ вершку, спадає въ долину, а друге пôдносить ся зъ долины на верхъ. Нинѣ роблять жѣночу моду въ Франціи акторки та моднѝ дамы. А ось ще одень примѣръ, якъ робить ся мода. Коли зъ початкомъ сѣмдесяти рокôвъ появивъ ся бувъ въ однôй склеповôй выставѣ портретъ покôйного Архікнязя Рудольфа, сподобавъ ся бувъ загально Вѣденцямъ єго способъ причѣсуваня волося на чолѣ въ видѣ малои гривки, роздѣленои по серединѣ на двѣ части. Не минувъ и тыждень, якъ вже майже всѣ мужчины у Вѣдни, що придержували ся строго

Кухарской; 2) въ Забѣжовѣ коло Неполомиць, ц. к. експедиторцѣ почтовôй Оленѣ Яворской; 3) въ Запаловѣ ц к експедиторцѣ почтовôй, Людвицѣ Невядомской; 4) въ Журавици на двôрци зелѣзничôмъ, начальникови тожь стаціѣ зелѣзничои Фр. Пантручекови; 5) въ Пôдбужи ц. к. почтмайстрови Игн. Пельцови зъ Коросна (въ дорозѣ перенесеня); 6) въ Лучицяхъ, емеритованому ц. и к. капітанови Илярію Лушпиньскому; 7) въ Борщовичахъ ц. к. експедієнтцѣ почтовôи Северинѣ Вичиньскôй зъ Залешанъ (въ дорозѣ перенесеня); 8) въ Лешновѣ, ц. к. експедієнтови Романови Рутовскому въ Липицѣ долѣшнои (въ дорозѣ перенесеня); 9) въ Николаєвѣ коло Бôбрки, емеритованому ц. и к. капітанови и експедиторови почт. Валеріянови Валєнтію Заячковскому; 10) въ Дроговижахъ коло Жидачева гр. Генрикови Скарбкови; 11) въ Тимбарку ц. к. експедиторцѣ почтовôи Аннѣ Люкасовôй; 12) въ Липици долѣшнôй ц к. експедієнтцѣ почтовôй, Вандѣ Маріи Лещиньскôй въ Тимбарку (въ дорозѣ перенесеня); 13) въ Синевôдску выжнôмъ на двôрци зелѣзничôмъ, начальникови тожь стаціѣ Леопольдови Бѣлецкому; 14) въ Лисôй горѣ, учителеви школы народнои тамже Антону Барекови; 15) въ Кобѣжинѣ ц. к. експедієнтцѣ почтовôй Леокадіи Зитиньскôй изъ Стратина (въ дорозѣ перенесеня); 16) въ Рудавѣ, женѣ учителя школы народнои Матильдѣ Маховôй.

— **Є. Ексц. Впреосв. Митрополитъ Сильвестеръ Сембратовичь** одержавъ въ нагоды надѣленя его Є. Вел Цѣсаремъ ордеромъ зелѣзнои короны богато ґратуляцій. Оногды явили ся у него такожь представителѣ львôвскихъ Русинôвъ дръ Ом. Огоновскій, членъ Выдѣлу краєвого дръ Савчакъ, пос. Барвѣньскій и о. Алекс. Тороньскій и вложили Впреосвященому устами дра Ом. Огоновского ґратуляцію, за котру Впреосвященый сердечно подякувавъ. — При сѣй нагодѣ не вôдъ рѣчи буде розказати туть дещо й про ордеръ зелѣзнои короны. Ордеръ сей установивъ бувъ первѣстно Наполеонъ I по своѣй коронаціи въ Италіи 5 червня 1805 р Въ 1814 р. бувъ той ордеръ знесеный, але 12 лютого 1816 р. знову установленый австрійскимъ цѣсаремъ Францомъ I. для декорованя нимъ особъ войсковыхъ и цивільныхъ. Ордеръ той єсть троякій: першои, другои и третои клясы. Ордеръ першои клясы надає достоиньство тайного совѣтника; ордеръ другои клясы надає право жадати пôднесеня до стану бароньского безъ таксы. Декорація представляє зелѣзну корону а на нѣй цѣсарского орла, котрый має на груди темно синій емальованый щитъ зъ золотою буквою „F“. Ордеръ носить ся на лентѣ золото жовтôй зъ вузонькими темно-синими берѣжками.

— **Самоубійство.** Вчера по полудни хотѣвъ себе позбавити житя у Львовѣ молодый студентъ правъ Станіславъ С. Куля зъ револьвера застрягла понизше серця въ тѣлѣ, але єсть надѣя удержаня нещасного молодця при житю. Причиною самоубійства мавъ бути поєдинокъ американьскій. Поліція веде слѣдство въ тôй справѣ.

— **Про нападъ на прімаса Угорщины** прийшли зъ Будапешту такі близшѣ вѣсти: То було дня 10 с. м. Бувшій слуга архієпископа Васарія, Чоличь, вôддаленый недавно за крадѣжь зô службы, зголосивъ ся зъ рана до секретаря прімаса дра Коля и заявивъ єму, що удававъ ся кôлька разôвъ до директора дôбръ архієпископа въ просьбою о мѣсце, але безуспѣшно та длятого хотѣвъ бы вôнъ подати архієпископови самъ свою просьбу. Коль завѣвъ Чолича до прімаса, котрый перечитавъ поданє и сказавъ Чоличови, що перше мусить поговорити зъ своими урядниками и для того поки що не дає рѣшучои вôдповѣди. Тогдѣ добувъ Чоличь нôжь и кинувъ ся на Васарія. Коль поспѣшивъ на ратунокъ и вхопивъ злочинця, але сей пхнувъ его 5 разôвъ ножемъ. На крикъ Коля збѣгла ся служба, обезоружила Чолича и вôдвела на поліцію. Въ поліціи сказавъ Чоличь, що хотѣвъ пôмститись на прімасѣ, що вôддалено его несправедливо зô службы и що жалує, що не убивъ архієпископа. Крôмъ того сказавъ, що єсли бы бувъ убивъ Васарія, то бувъ бы собѣ пôдрѣзавъ горло, и дѣйстно найдено коло него выострену бритву. Двѣ раны Коля тяжкі и небезпечні. Вѣсть о сѣмъ атентатѣ зробила велике враженє въ цѣлôй Угорщинѣ. Въ судѣ сказавъ Чоличь, що справдѣ хотѣвъ убити прімаса, и зовсѣмъ не жалує свого вчинку. Лѣкарѣ кажуть, що вôнъ мабуть божевôльный, а Коля чей буде можна уратувати вôдъ смерти.

— **Огнѣ.** Въ послѣдныхъ часахъ лучили ся такі значнѣйші пожары въ краю: Въ Дрогобичи згорѣло 6 загородъ селяньскихъ, шкода 7350 зр. була обезпечена на 300 зр.; въ Велдѣжи погорѣли 2 загороды, шкода 3000 зр. въ части обезпечена; въ Болеховѣ рускôмъ згорѣла гарбарня, шкода 5000 зр.; въ тôй самôй мѣсцевости згорѣла такожь одна загорода, въ котрôй попекло ся на смерть и двоє дѣтей властителя; въ Лѣнинѣ великôй, въ повѣтѣ старомѣскôмъ, згорѣвъ тартакъ ґр. Водзицкого, шкода 30.000 зр. була въ цѣлости обезпечена; въ Нежуховѣ коло Стрыя погорѣло 5 загородъ селяньскихъ; въ Медведôвцяхъ, въ повѣтѣ бучацкôмъ, знищивъ огонь пять двôрскихъ стаєнь и стодолу зъ рôльничими знарядами, шкода 30.000 зр. въ части обезпечена; въ селѣ Зарѣчe, належачôмъ до дра Генр. Яєньского, въ повѣтѣ жовковскôмъ, згорѣло другого дня латиньскихъ святъ Великодныхъ 30 морґôвъ лѣса. Огонь повставъ зъ угля камѣнного, выкиненого льокомотивою поѣзду зелѣзничого, котрый ишовъ черезъ село Зарѣчe въ понедѣлокъ въ полудне. Огонь погасили люде зъ сусѣдныхъ сѣлъ пôдъ проводомъ мѣсцевои жандармеріѣ. — Дня 11 с. м. въ само полудне згорѣло около 60 загородъ села Повѣтно коло Городка изъ цѣлымъ фôльфаркомъ панѣ Яцковскои. Лишь худобу выратовано зъ тяжкою бѣдою, а будынки и збôже пôшло зъ дымомъ. Причиною нещастя бувъ легкодушный парôбокъ, котрый вузенькою улицею селомъ вѣзъ очеретъ, кинувъ — здає ся — запаленый папѣросъ на вôзъ, вôдъ того занявъ ся очеретъ, выбухъ поломѣнемъ, а парôбокъ не знавъ що лѣпшого зробити, лише вывернувъ вôзъ зъ горѣючимъ очеретомъ передъ одною сельскою хатою, вôдôпнявъ конѣ и утѣкъ. Вѣтеръ бувъ сильный, тому за якои чверть годины двѣ третины села станули въ огни. Анѣ сторожа огнева зъ Городка, анѣ староста зъ жандармеріею не могли нѣчого зарадити, бо не було чимъ гасити огню, а селяне зъ розпуки голову потратили. Церковь мѣсцеву и приходство выратовано.

— **Змѣна прôзвища.** Адвокатови въ Сяноцѣ докторови Аффе позволило ц. к. Намѣстництво называти ся на будуче Афенда.

— **Скорый зрôстъ родины.** Четверо дѣтей вôдразу породила дня 30 марта жѣнка Гната Галюха въ Лѣбуши повѣта горлицкого. Всѣ дѣти — три хлопцѣ и одна дѣвчина — жиють и здоровi. Замѣтне то, що ся жѣнка мала вже два разы по двоє дѣтей. — А на передмѣстю Монастирискахъ у Чернôвцяхъ породила селянка Домка Олѣюкъ троє дѣтей вôдразу, котрі заразъ по породѣ померли

— **Невыслѣдженi доси злочинцѣ** закрали ся въ ночи дня 5 цвѣтня до коморы писаря громадского въ Полоничахъ Пилипа Крета, и забрали громадску касу, въ котрôй було 17 зр. готôвкою и облиґацій на 400 зр. Пôдчасъ бѣленя хаты вынесено касу зъ хаты до коморы та полишено черезъ нôчь. Рано вже касы не застали и нѣгде єѣ не вôднайдено мимо глядання двохъ жандармôвъ.

— **Гарна спадщина.** Помершій недавно на Молдавѣ властитель бôльшихъ посѣлостей Сіміонеско лишивъ 9 міліонôвъ, котрі дôстануть ся въ спадщинѣ мабуть родинѣ Каприхъ, проживаючôй на Буковинѣ.

— **За брата.** Зъ Туреччины доносять: „Въ Пристини припадкомъ выкрыли, що въ тамошнôмъ 15 полку служила вже четвертый рôкъ дѣвчина, котра называла ся Ганко. Тяжкои сеи службы приняла ся она за свого брата Алі Реджеба, котрый єсть одинокою пôдпорою старои матери. О тôй надзвычайнôй пригодѣ дали знати султанови. Той розвѣдавъ ся, зъ якихъ причинъ она заступала брата у войску, и дôзнавъ ся, що се зробила она для матери. За то нагородивъ вôнъ єѣ ордеромъ, званымъ Шезакатъ третои клясы, призначивъ ѣй пенсію ажь до смерти по пять турецкихъ фунтôвъ мѣсячно, увôльнивъ єѣ брата разъ на все вôдъ войска и єѣ саму пустивъ заразъ до дому.

— **Розбишакъ Атаназіосъ,** котрый свого часу задержавъ бувъ въ Черкеской въ адріянопольскôмъ вілаєтѣ въ Туреччинѣ поѣздъ зелѣзничій и взявъ въ неволю кôлькохъ богачѣвъ, за котрыхъ вôдтакъ зажадавъ значного окупу и таки дôставъ его, веде дальше своє ремѣсло; єсть однакожь надѣя, що вже незадовго и вôнъ дôстане ся въ руки справедливости. Турецкій ґенералъ, Едібъ паша, высланый противъ ватаги Атаназіоса, донѣсъ султанови, що зловивъ вже одного розбишака изъ тои ватаги та що єму удасть ся зловити и самого ватажка. При зловленôмъ найшовъ Едібъ-паша 2101 фунтôвъ штерлінґôвъ, значить ся, бôльше якъ 21.000 зр.

Господарство, промыслъ и торговля

— **Станъ воздуха** за минувші добы числячи вôдъ 12 год. въ полуд. дня 12 с. м. до 12 год. въ полудне дня 13 с. м.: середна теплота була + 4·3° Ц., найвысша + 8·3° Ц. (вчера по полудни), найнизша + 2·8° Ц. нинѣ въ ночи. Барометеръ опадає (757). Вѣтеръ буде заходный, мѣрный, теплота пôднесе ся до + 5·0° Ц., небо буде переважно захмарене; хвилевый дощь.

— **Цѣна збôжа у Львовѣ** дня 12 с. м: пшениця 7·75 до 8·—; жито 6·— до 6·25; ячмѣнь 5·— до 5·75; овесъ 5·25 до 6·—; рѣпакъ 10·— до 12·—; горохъ 6·50 до 9·50; вика 4·75 до 5·25; насѣнє льняне 11·50 до 11·75; бôбъ 6·— до 9·—, бобикъ —·— до —·—; гречка —·— до —·—; конюшина червона 65·— до 72·—; бѣла 75·— до 90·—; шведска —·— до —·—; кминокъ 22·— до 24·—; анижь 38·— до 39·—; кукурудза стара —·— до —·—; нова —·— до —·—; хмѣль —·— до —·—; спірітусъ готовый 12·— до 13·—.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 13 цвѣтня. Стамболовъ має 24 с. м. вернути до Болгаріѣ.

Римъ 13 цвѣтня. Папа зовсѣмъ здоровъ и приймавъ вчера около 4000 путникôвъ належачихъ до братства третого чина св. Франціска.

Бѣлградъ 14 цвѣтня. Указомъ реґентіѣ вôдкрыто вчера въ имени короля перше офіціяльне засѣданє скупштины. Радикалы и напредняки не явили ся на засѣданю.

Брукселя 13 цвѣтня. Вчера прийшло передъ парляментомъ до бійки межи зôбраными товпами народу а жандармеріею. Арештовано 16 людей; кôлькохъ поліціянтôвъ покалѣчено камѣнемъ.

Софія 13 цвѣтня. Слѣдство противъ митрополита Климентія вже скôнчило ся. Климентій буде ставленый передъ звычайный судъ цивільный.

кождочасной моды, почали чесати ся на той самъ ладъ, а мода ся рознеслась незадовго по цѣлôй монархіи, а навѣть перейшла майже и за границю.

Найбôльше роблять моду вcѣлякого рода промысловцѣ и фабриканты, бо то лежить въ ихъ интересѣ, щобы товаръ свôй такъ пôдложити пôдъ смакъ публики, щобы та его чимъ скорше купувала. Кравцѣ, шевцѣ, модистки и т. д. старають ся навѣть штучными способами ввести щось нового въ моду; они винаймають въ тôй цѣли умысно людей, убирають ихъ пôсля выдуманои ними моды и посылають мѣжъ людей, заставляють ихъ показувати ся на улицяхъ, публичныхъ мѣсцяхъ якъ н. пр. театрахъ и т. д. Характеристичне було н. пр., що коли свого часу почали були наставати теперѣшні модні черевики зъ довгими кôнцями и низкими а широкими обцасами, на бульварахъ въ Парижи появивъ ся бувъ якійсь чоловѣкъ, котрый мавъ на ногахъ чотирограннi черевики зъ чотирогранными обцасами. Вôнъ хотѣвъ очевидно зробити конкуренцію настаючôй новôй модѣ, але завѣвъ ся дуже, бо коло него збѣгла ся товпа людей та почала его высмѣвати и вôнъ мусѣвъ чимъ скорше спасати ся бѣгствомъ не вдѣявши нѣчого зъ своею выдумкою, чи выдумкою того, хто его бувъ выславъ.

(Дальше буде.)

За редакцію вôдповѣдає Адамъ Креховецкій.

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО

купуе и спродае

ВСЯКІ ЕФЕКТЫ И МОНЕТЫ

по курсѣ деннôмъ найдокладнѣйшôмъ, не числячи жадпои провізіи.

Яко добру и певну льокацію поручае:

4½% листы гіпотечни.
5% листы гіпотечни преміовани.
5% листы гіпотечни безъ преміи.
4½% листы Тов. кредитового земс.
4½% листы Банку краевого.
4½% пожичку краеву галицку.
4% пожичку пропінаційну галицку.
5% „ „ буковиньску.
4½% пожичку угорской желѣзнои дороги державнои.
4½% пожичку пропінаційну угорску.

4% угорски Облигаціи индемнизаційни,
котрі то паперы контора вымѣны Банку гіпотечного всегда купуе и продае по цѣнахъ найкористнѣйшихъ.

Увага: Конторъ вымѣны Банку гіпотечного приймае вôдъ Вп. купуючихъ всякі вылъосовани, а вже платні мѣсцеви паперы цѣнни, якъ також купоны за готôвку, безъ всѣлякои провізіи, а противно замѣсцеви лишень за ôдтрученьемъ коштôвъ.

До ефектôвъ, у котрыхъ вычерпали ся купоны, доставляе новыхъ аркушѣвъ купоновыхъ, за зворотомъ коштôвъ, котрі самъ поносить. 8

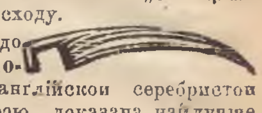
Л. І. Патрахъ въ Стрыю

въ Галичинѣ

складъ машинъ, рôльничихъ знарядôвъ и кôстянои муки.

Выключный складъ фабричный **КОСЪ** зъ значкомъ „Овчарня“ для Австріи, Россіи, Нѣмеччины, Угоръ и Всходу.

Доброта нашихъ кôсъ до клепання зъ **надъобыкновеннымъ гартомъ** зъ англійскои серебристои стали въ жолтою политурою, доказана найлучше великимъ отбытомъ въ цѣлôй державѣ.

За доброту косы, ручается; если бы однакже котра не понравилась, а даже, если бы по 5—6 разовомъ клепаню добре не косила якъ пишемо, то принимаемъ сю назадъ.

КОСЫ: довольно довгіи продаемо по цѣнѣ:

Довг.:	60	65	70	75	80	85	90	95	100	105 цтм.
Цѣна:	1	1.05	1.10	1.20	1.30	1.40	1.50	1.60	1.70	1.80 зр.

Правдиві мармурові каменѣ:

Довг.:	18	21	22 цтм.
Цѣна:	30	35	38 кр. за штуку.

Правдиві каменѣ 16 кр. Бабка зп молоткомъ 1·20 кр.

☞ Селяне котрі берутъ 10 штукъ, одержатъ одну (11-тую) даромъ.

Можна также одержати: молотѣльню, сѣчкарню, млынки до ощещаня збôжа и прочі рôльничі предметы и на выплатъ до року; англійски ножѣ до всѣхъ сѣчкарней.

TII,	CCH.	CSA
80,	1.40	1.50 зр.

1

Высылае ся сейчасъ за готôвку, або за послѣплатою.

ВѢДЕНЬСКА ФАБРИКА АМАЛІѢ

поручае

найновѣйше патентоване начине кухонне зъ внѣ ґальванічно нікльоване, у внутрѣ повлечене чистою и дуже тревалою емаліею.

До набутя у Ивана Шумана у Львовѣ

площа Бернардиньска и у всѣхъ бôльшихъ торговляхъ зелѣза.

С. Кельсенъ у Вѣдни

поручае

Кльосеты зъ переплывомъ воды и безъ того. — Руры клосетові. — Каналові насады зъ патентовымъ замкненемъ. — Збôрники на воду. — Комплетні уряджена купелеві. — Вентіляторы. — Приборы до водотягôвъ, якъ также руры ляні и ковані. — Помпы, фонтаны и и всякі арматуры.

Заступники дла ГАЛИЧИНЫ и БУКОВИНЫ

Львôвъ ГАМЕЛЬ и ФАЙГЕЛЬ Коперніка 21.

На жадане высылае ся катальоґи.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.